

Китоби Юъил ва Калисои Лоодикиягии Адвентистҳои рӯзи ҳафтум — Шумораи ёздаҳ

Jeff Pippenger

2025-12-14

Рақами ёздаҳ

Паёми борони охир хушдорест аз наздик омадани анҷоми муҳлати имтиёз, ҳамроҳ бо даъват ба омодагии шахсӣ. Ин ду мафҳум дар бобҳои даҳум ва ёздаҳуми рӯёи Ишаё таҷассум ёфтаанд, ва ин дар заминаи паёми Дониёл ёздаҳ сурат мегирад, ки дар соли 1989 муҳраш кушода шуд, ва таърихи ниҳониаш дар замони мӯҳрғузории саду чихилу чаҳор ҳазор кушода мешавад, ки дар ин рӯё аз ҷониби Ишаё ва писаронаш намояндагӣ мешаванд. Ин ду хат дар якҷоягӣ барои Оҳоз, ки намояндаи Лоудикиён аст ва аз ин ду хатти дохилӣ ва хориҷӣ, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас фарогир мебошанд, ҳеҷ «фаҳмиш» надорад, хушдорро ифода мекунанд.

Дониёл 11:11 ва Ваҳй 11:11 як намояндагии ягонаи дохилӣ ва хориҷиро пешкаш мекунанд, ки дар он Дониёл намояндаи ҷанбаи хориҷӣ ва Ваҳй намояндаи ҷанбаи дохилӣ мебошад. Ин ду «боб ва оят»-и дохилӣ ва хориҷӣ бевосита бо паёмҳои хориҷӣ ва дохилии бобҳои даҳ ва ёздаҳ пайваست мешаванд, ва инро онҳо дар Ишаё 11:11 анҷом медиҳанд.

Ишаё 6 ин 9/11 аст ва поксозӣ ва тадҳини Ишаёро ҳамчун паёмбар дар 9/11 муайян мекунад. Аз боби ҳафтум ба баъд нақшаи паёмест, ки дар 9/11 расид. Боби даҳум нақши шаш ояти охири Дониёл 11-ро муайян мекунад, зеро он паёме буд, ки дар замони интиҳо, дар соли 1989, мӯҳраш кушода шуд.

Боби ёздаҳуми Ишаё 9/11-ро ва тадҳини Ишаё ва паёми ўро муаррифӣ мекунад. Ояти якум бо ояти даҳум ба воситаи «Йисой» ба ҳам пайвастааст, ва ояти даҳум мегӯяд: «Ва дар он рӯз», ва ояти ёздаҳум идома дода мегӯяд: «Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд дасти Худро бори дуюм дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро бозёбад.»

Он рӯз соли 1850 буд.

Ва навдае аз танаи Йисой берун хоҳад омад, ва шоҳае аз решаҳои ў хоҳад рӯид; ва Рӯҳи Худованд бар ў қарор хоҳад гирифт: рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, рӯҳи машварат ва қувват, рӯҳи дониш ва тарси Худованд; ва ўро дар тарси Худованд зудфаҳм хоҳад гардонид; ва ў на аз рӯи дидани ҷашмони худ доварӣ хоҳад кард, ва на аз рӯи шунидани гӯшҳои худ ҳукм хоҳад намуд; балки мискинонро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф ҳукм хоҳад намуд; ва заминро бо асои даҳони худ хоҳад зад, ва шарирро бо нафаси лабҳои худ хоҳад кушт. Ва адолат камарбанди миёни ў хоҳад буд, ва вафодорӣ камарбанди миёнбанди ў. Гург низ бо барра сокин хоҳад шуд, ва паланг бо бузғола хоҳад хобид; ва ғӯсола ва шери ҷавон ва чорвои парваришёфта бо ҳам хоҳанд

буд; ва кӯдаки хурде онҳоро роҳбарӣ хоҳад кард. Ва гов ва хирс хоҳанд чарид; бачаҳои онҳо бо ҳам хоҳанд ҳобид; ва шер мисли барзагов коҳ хоҳад хӯрд. Ва тифли ширхора бар сӯрохи мори афӣ бозӣ хоҳад кард, ва кӯдаки аз шир ҷудошуда дасти худро бар лонаи мори захрнок хоҳад гузошт. Дар тамоми кӯҳи муқаддаси Ман онҳо на осеб хоҳанд расонид ва на ҳалокат хоҳанд овард; зеро замин аз маърифати Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро мепӯшонанд.

11:10 Ва дар он рӯз решае аз Ҳисой хоҳад буд, ки ҳамчун парчами халқҳо хоҳад истод; қавмҳо онро хоҳанд ҷуст, ва оромии ӯ пурҷалол хоҳад буд.

11:11 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ошур, ва аз Миср, ва аз Патрус, ва аз Куш, ва аз Элом, ва аз Шинъор, ва аз Ҳамот, ва аз қазираҳои баҳр бозёбад.

11:12 Ва ӯ барои халқҳо парча мебарпо хоҳад кард, ва рондашудагони Исроилро ҷамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яхудо аз чор ғӯшаи замин гирд хоҳад овард.

Ҳасади Эфроим низ дур хоҳад шуд, ва душманони Яхудо набуд хоҳанд гашт; Эфроим ба Яхудо ҳасад нахоҳад бурд, ва Яхудо Эфроимро озор нахоҳад дод. Аммо онҳо бар китфҳои фалиштиён ба сӯи ғарб фуру хоҳанд омад; якҷоя аҳли шарқро тороч хоҳанд кард; дасти худро бар Адӯм ва Мӯоб хоҳанд гузошт; ва банӣ-Аммӯн ба онҳо итоат хоҳанд кард.

Ва Худованд забонаи баҳри Мисрро ба кулӣ нест хоҳад кард; ва бо боди қавии Худ дасти Худро бар дарё хоҳад ҷунбонд, ва онро ба ҳафт ҷӯй хоҳад зад, ва мардумро водор хоҳад кард, ки хушқиро аз он бигзаранд. Ва барои бақияи қавми ӯ, ки аз Ашшур боқӣ мондаанд, шохроҳе хоҳад буд, чунон ки барои Исроил дар рӯзе буд, ки аз замини Миср берун омад. Ишаё 11:1–16.

Ояти аввал меғӯяд: «Ва аз танаи Ҳисой навдае хоҳад баромад, ва шохе аз решаҳои ӯ хоҳад рӯид; ва Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт». Тавсифи пурқудрати Масех идома меёбад, ВАЛЕ ин тавсиф бештар ба айёми охир дахл дорад, назар ба рӯзгори Ишаё ё ҳатто айёме ки Масех миёни одамон қадам мезад.

Мутолиаи бодикқат ошкор месозад, ки оятҳои як то нӯҳ ҳамагӣ аломатҳои муайянкунандаи Масех мебошанд, ва дар ояти даҳум гуфта мешавад: «Ва навдае берун хоҳад омад». Дар ҷараёни фикр аз ояти як то ояти даҳум ҳеҷ гусасте вучуд надорад. Ояти даҳум меғӯяд: «ва дар он рӯз», ки бояд дар ҳамоно рӯзе воқеъ гардад, ки ояти як ба он ишора мекунад. Ҳама ояти даҳум ва ҳама ояти як «реша»-ро муайян месозанд ва ба ин васила ин ду оятро сатр бар сатр ба ҳам мепайванданд.

Ояти якум ва даҳ якҷоя чунин баён мекунад: «Ва аз танаи Ҳисой навдае берун хоҳад омад, ва шохе аз решаҳои вай хоҳад рӯид; Ва дар он рӯз решаи Ҳисой хоҳад буд, ки ҳамчун аломате барои қавмҳо хоҳад истод; халқҳо ба сӯи он хоҳанд омад; ва оромии ӯ пурҷалол хоҳад буд.»

«Асо» рамзи ҳокимият аст.

Ва писаре ба дунё овард, ки бояд бар ҳамаи халқҳо бо асои оҳанин ҳукмронӣ кунад; ва кӯдаки вай назди Худо ва назди тахти Ё бурда шуд. Ваҳй 12:5.

«Асо» рамзи баргузида шудан, чудо кардан ва тафриқа андохтан аст.

Ва Мусо асоҳоро пеши Худованд дар хаймаи шаҳодат гузошт. Ва чунин воқеъ шуд, ки фардош Мусо ба хаймаи шаҳодат даромад; ва инак, асои Ҳорун барои хонадони Левӣ навда бароварда буд, ва ғунчаҳо ронда, шукуфа карда, бодом ҳосил оварда буд. Ва Мусо ҳамаи асоҳоро аз пеши Худованд назди ҳамаи банӣ-Исроил берун овард; ва онҳо диданд, ва ҳар кас асои худро гирифт. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Асои Ҳорунро боз пеши шаҳодат баргардон, то барои аломате бар зидди исёнкорон нигоҳ дошта шавад; ва ту шикоятҳои онҳоро аз Ман тамоман бартараф хоҳӣ кард, то намиранд». Ва Мусо чунин кард: чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ҳамон тавр амал кард. Ададҳо 17:7–11.

Асои Ҳорун, ки муғча зада буд, як «асо»-ро дар давраи борони охири муайян мекунад, зеро асои Ҳорун ягона «асо»е буд, ки аз миёни сездаҳ «асо» муғча зад. Муғча задан рамзи давраи борони охири аст, вақте ки Худо тафовутро миёни дуvozдаҳ «асо»-и исёнгаре, ки даъводоранд паёми борони охириро доранд, ошкор хоҳад сохт; ҳамчунин, чунон ки дар намоиши Илос бо оташ нишон дода шудааст, ки тафовути миёни ҳақиқӣ ва козибро аломатгузори мекунад. «Асо» ҳамчунин рамзи ченкунӣ ва доварӣ мебошад.

Ва ба ман қамише монанди асо дода шуд; ва фаришта истода, гуфт: Барҳез ва маъбади Худо, ва қурбонгоҳ, ва онҳоро, ки дар он сачда мекунад, андоза намо. Ваҳй 11:1.

«Навда» аз танаи Ҳисой берун меояд, ва «Ҳисой» маънои «барҷаста истодан»-ро дорад, чунон ки нишонаҳои роҳ дар пешгуи Китоби Муқаддас чунинанд. Форас дар асл «решаи» Ҳисой буд, ва Форас маънои «шикаст, раҳна кардан ё пароканда сохтан»-ро дорад. Форас реша ё ибтидои хати хунии Ҳисой аст. Пас «решаи Ҳисой» рамзи алфаи Форас мебошад ва омега Ҳисой аст, ибтидо ва анҷом. Решаи Ҳисой бо парокандагӣ (Форас) оғоз меёбад ва ба нишонаи роҳе аз марде, ки истодааст, анҷом меёбад. Аз нигоҳи пешгӯӣ, бархостани мардон подшоҳиро нишон медиҳад. Дар Китоби Муқаддас Форас як хати хунро оғоз мекунад, бидуни ҳеҷ пайванде пеш аз зуҳури ӯ, ва номи ӯ маънои шикаст дорад; бинобар ин, сабти насабномаи ӯ ва номи ӯ Форасро ҳамчун ибтидо муайян мекунад ва Ҳисойро анҷом месозанд. Малкисодиқ низ шахсияти китобӣ аст, ки чун касе муайян шудааст, ки ҳеҷ насаби пешина надорад, чунон ки дар мавриди Форас низ чунин аст. Решаи Форас ин ҳақиқатро дар бар дорад, ки ӯ намояндаи қохиноти Малкисодиқ аст, ки Иброҳим ба ӯ даҳяк дода буд.

Тартиби Малкисодиқ тартиби қохинотии Масех аст.

Ба он ҷо, ки Пешрав барои мо даромадааст, яъне Исо, ки то абад мувофиқи мартабаи Малкисодиқ Сарқохин гардидааст. Ибриён 6:20.

Решаи Ҳисой қохинии Малкисодиқ буд, ва ибтидо бояд интиҳоро инъикос намояд. Ҳисой намояндаи гурӯҳи охири қохинии Малкисодиқ аст, ки, мувофиқи Ишаё, аломате барои халқҳо мебошанд.

«Поя» маънои «буридан (дарахтон); тана ё кундаи дарахт (ҳамчун буридашуда ё шинондашуда)»-ро дорад, ва «поя» аз подшоҳие мерӯяд, ки аз он гузаштаанд, чунон ки бо Набукаднесар дар боби чоруми Дониёл буд. Дарахт ба таври пайғамбарона подшоҳист, ва вақте ки подшоҳ ба поён мерасад, он дарахт бурида шудааст.

«Тана» дар ин порча аз кундаи дарахт мебарояд, на аз шоҳи болой. Аз миёни салтанати пешинае, ки бо он кунда муаррифӣ шудааст, «асо» — рамзи ҳокимият — падида меояд, ва он ҳокимият бар он асос ёфтааст, ки оё он «асо» «ғӯраҳо ва шукуфаҳо»-и паёми борони охириро ба бор меоварад ё не. Он ҳокимият аз салтанати пешинае бармеояд, ки бурида ва сарнагун шудааст.

«Реша» ҳамон «решаи Ҳисой» аст, ва «пояе», ки аз «тана» мебарояд, аз ҳамон «танае» меояд, ки решаҳои он решаи Ҳисой аст. Он пояе, ки ҳокимиятро ба вучуд меоварад, аз тана мебарояд, аммо Шоҳ аз реша меояд — ва реша байрақ аст. Реша ибтидо аст, ва анҷом Шоҳа мебошад.

Калимаи «branch» маънои посбон ё аломати роҳро дорад. Ишаё ба мо хабар медиҳад, ки Шоҳа дар вақти қонуни якшанбе меояд.

Ва дар он рӯз ҳафт зан ба як мард даст зада, хоҳанд гуфт: «Мо нони худро хоҳем хӯрд, ва либоси худро хоҳем пӯшид; фақат бигзор моро ба номи ту бихонанд, то нанги мо бардошта шавад». Дар он рӯз Шоҳи Худованд зебо ва ҷалолманд хоҳад буд, ва мевани замин барои наҷотёфтагони Исроил аъло ва дилписанд хоҳад буд. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ дар Сион боқӣ мондааст, ва ҳар кӣ дар Ерусалим мондааст, муқаддас хонда хоҳад шуд, яъне ҳар яке ки дар Ерусалим дар шумори зиндагон навишта шудааст: ҳангоме ки Худованд наҷосати духтарони Сионро шуста дур кунад, ва хуни Ерусалимро аз миёни он бо рӯҳи доварӣ ва бо рӯҳи сӯзон пок намояд. Ишаё 4:1–4.

Он «марди ягона», ки ҳафт зан ба ӯ мечаспанд, папа аст, ки дар қонуни якшанбе ҳаштуми аз миёни он ҳафт мегардад ва ба ин васила ҳашт ҷонеро, ки бар киштӣ буданд, тақлид мекунад. Дар қонуни якшанбе, «дар он рӯз» «навдаи Худованд зебо ва пурҷалол хоҳад буд», «ҳангоме ки Худованд палидии духтарони Сионро шуста, ва хуни Ерусалимро аз миёни он бо рӯҳи доварӣ ва бо рӯҳи сӯзонидан пок карда бошад». Ин поксозӣ бо рӯҳи доварӣ ва сӯзониданро Паёмбари Аҳд дар Малокии боби сеюм, дар қонуни якшанбе, ба анҷом мерасонад. «Навдаи зебо» он яксаду чилу ҳаҷор ҳазор аст, ки на аз тана, балки аз решаи Ҳисой, ки ҳамон парчам аст, берун меоянд.

Ваколати онҳо бо асое тасвир мешавад, ки аз шоҳе аз як подшоҳии суқуткарда баромадааст. Подшоҳии Филадельфия аз соли 1856 то соли 1863 суқут кард, ва ваколате, ки дар он подшоҳии суқуткарда барқарор шуда буд, дар қонуни якшанбе аз нав барқарор карда мешавад. Вақте ки он шоҳа, ки парчам аст, боло бардошта мешавад, ҳаракати Лаодикиягии яксаду чилу чор ҳазор ба ҳаракати Филадельфиягии яксаду чилу чор ҳазор мегузарад. Он гоҳ аст, ки ваколат ё асое, ки аз подшоҳии Миллерӣ ё Филадельфиягӣ баромадааст, бо калиде тасвир мешавад, ки бар Элқим дар Ишаё 22:22 гузошта мешавад.

Ва калиди хонаи Довудро бар дӯши ӯ хоҳам гузошт; ва ӯ хоҳад кушод, ва ҳеҷ кас нахоҳад баст; ва ӯ хоҳад баст, ва ҳеҷ кас нахоҳад кушод. Ишаё 22:22.

Оят ба 22 октябри соли 1844 ишора мекунад ва Элиёқимро ҳамчун касе муайян месозад, ки «калид»-еро қабул мекунад. Дар ду ояти пешин ҳокимияти Лоудикия аз Шибно гирифта шуда, ба Элиёқим дода мешавад. Дар замони қонуни якшанбе, ҳокимияте, ки замоне ба қавми баргузидаи аҳд дода шуда буд, аз подшоҳии Адвентизми Лоудикиягии Рӯзи Ҳафтум гирифта шуда, ба подшоҳии ҳаракати Филадельфиягии яксаду чилу чор ҳазор — ки подшоҳии ҷалол аст — дода мешавад.

Ба онҳо гуфт: «Аммо шумо Маро кӣ мегӯед?» Ва Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ, Писари Худои Ҳай.» Ва Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯн, писари Юнус; зеро на ҷисм ва хун инро ба ту ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар он чи бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чи бар замин бикшӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд». Матто 16:16–19.

Асои ҳокимият, ки ба сурати калиде додаи Петрус ифода ёфтааст, дар Ишаё 22:22 бар дӯши Элиёқим гузошта мешавад. Петрус он шоҳи яксаду чилу чаҳор ҳазор нафарро намояндагӣ мекунад, ки андаке пеш аз қонуни якшанбе бо Масеҳ ба аҳд мебароянд. Дар он порча Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ аст, ки ҳамон Панийуми оятҳои сездах то понздаҳи Дониёл ёздаҳ мебошад. Номӣ ӯ тағйир дода мешавад, ки муносибати аҳдиро намояндагӣ мекунад, ва номи Петрус, ҳангоме ки бо зарб намудани ҷойгоҳҳои рақамии ҳар як ҳарф баррасӣ мешавад, ба 144,000 баробар меояд. Ҳокимият, ё асо, ё калиде ки бар Элиёқим гузошта мешавад, ҳангоме ки Шабно мисли тӯб ба саҳро андохта мешавад, ҳамон «асо» аст, ки аз кундаи Адвентизми Филадельфияи Миллерӣ бармеояд, ки аз соли 1856 то 1863 бурида шуда буд.

Петрус ҳангоми чудо шудани гандум аз коҳдонаҳо ҳокимияти қавми аҳди Худоро дарёфт мекунад, зеро гандум бояд ҳамчун қурбонии нони ҷунбонидашавандаи Панतिकост боло бардошта шавад. Аввал коҳдонаҳо чудо карда мешаванд, ҷунонки хамиртуруш дар нонҳои ҷунбонидашавандаи Панतिकост тавассути раванди пухтан дур карда мешавад, инро рамзӣ нишон медиҳад. Ҳокимияти асо ё калид аз тӯдаи подшоҳии суқуткарда бармеояд, ва он шоҳае, ки аломат аст, аз решаи Ҳисой мебарояд ва ҳуди решаи Ҳисой аст, зеро Исо анҷоми чизеро бо оғози чизе ба тасвир мекашад. Реша ибтидо аст ва шоҳа интиҳо. Ин татбиқи нубувватиро яҳудиёни муноқишагари замони Масеҳ ва на имрӯз наметавонанд дарк кунанд, зеро он асли бунёдии усули борони охир аст, ва инчунин ҳамчун калиди хонаи Довуд низ тасвир шудааст. Калид дари хонаи Довудро, ки баста шудааст, мекушояд. Калид дарро ба муқаддасгоҳи осмонӣ, хонаи Довуд, мекушояд. Алфои 22 октябри соли 1844 дар омегаи қонуни якшанбе тақрор мешавад.

Довуд, писари Ҳисой, як муаммоеро сабт мекунад, ки он ба ҳар гуна баҳси минбаъда бо яҳудиёни ҷидолпеша дар айёми Масеҳ хотима гузошт ва ба ин васила анҷоми шаҳодати Ёро

ба яҳудиён нишон дод.

Таронаи Довуд. Худованд ба Худованди ман гуфт: «Ба ямини Ман бинишин, то душманонатро зери поят гардонам». Худованд асои қудрати Туро аз Сион хоҳад фиристод; дар миёни душманонат ҳукмронӣ намо. Қавми Ту дар рӯзи қудрати Ту бо майли дил ҳозир хоҳанд шуд, дар ҷамоли қудсият аз батни субҳ; шабнами ҷавонии Ту аз они Туст. Худованд қасам хӯрдааст ва пушаймон нахоҳад шуд: «Ту қоҳин ҳастӣ то абад бар тибқи тартиби Малкисодиқ». Забур 110:1–4.

Палмонӣ муайян кард, ки ин порчаро дар Забур 110 ҷой диҳад, ки, албатта, дар ҷаҳони математика рақами дигаре аст, ки ҳамчун рақами махсус шинохта мешавад. Ними «220» ва даҳ маротиба «11» рӯхро водор месозад, ки интизор шавад рақами «110» дорои аҳамияте бошад, ва чунин ҳам ҳаст — ҳамчунон ки ҳуди он порча низ чунин аст. Ин суруди Довуд аст, ва Довуд рамзи саду чиҳилу чор ҳазор мебошад; бинобар ин, он ояте аз суруди тоқзор аст, ки ҳамон суруди Мусо ва Барра мебошад. Он муайян месозад, ки қай деҳқонони пешини тоқзор қанор гузошта мешаванд ва тоқзор ба саду чиҳилу чор ҳазор дода мешавад. Вақте ки ин рӯй медиҳад, он «рӯзи қудрати Ту» хоҳад буд, ки бо қудрати Панतिकост дар авҷи мавсими Панतिकост мувофиқат мекунад.

Қавми Худо дар рӯзе ки аз «батни субҳ» бо «шабнами ҷавонии ту» берун меоянд, «бо ихтиёр» хоҳанд буд. Таваллуди нав намунае аз имондорӣ ва ҳаёт аст. Яксаду чилу чор ҳазор дар моҳи июли соли 2023 аз батн гирифта шуданд, ва онҳо бо шабнами ҷавонии худ таваллуд ёфтанд, зеро ба паёми Нидои Нимашаб таваллуд шуданд, ки он низ дар оғоз, ё дар «ҷавонӣ»-и миллериён, рух дода буд. Ин ҳамон шабнам аст, зеро он тақрори таърихи алфа дар доҳили таърихи омега мебошад. Дар «рӯзи» 'қудратманд гардонидани' онҳо, вақте ки Шебно «аз» «мансаби» худ ва «аз» «ҳолати» худ ронда шуда, ба «поён» қашида мешавад, Элёқим, яксаду чилу чор ҳазор қоҳинони омега гардонидида мешаванд, зеро онҳо мувофиқи тартиби Малкисодиқ сохта мешаванд; зеро яксаду чилу чор ҳазор маргро нахоҳанд чашид, ё чунон ки дар мавриди Малкисодиқ аст, онҳо қоҳинонанд то абад.

Дар «рӯзи қудрати Ё» Худованд «асои қуввати Худро аз Сион» хоҳад фиристод. Ҳокимияти малакутҳои Ё — ҳам файз (сафедшавӣ) ва ҳам ҷалол (тақдис) — бар онҳое гузошта шудааст, ки тоҷи ҷалоли Ёро бар сар доранд, зеро онҳо малакути Ёро намояндагӣ мекунанд. Онҳо аз Сион фиристода мешаванд, зеро маънии Сион парчами яксаду чилу ҷаҳор ҳазорро ифода мекунад.

Ҳангоме ки фарисиён ҷамъ омада буданд, Исо аз онҳо пурсид ва гуфт: «Шумо дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? Ё писари кист?» Онҳо ба Ё гуфтанд: «Писари Довуд».

Ба онҳо гуфт: «Пас, чӣ гуна Довуд, дар Рӯх, Ёро Худованд меҳонад ва мегӯяд: “Худованд ба Худованди ман гуфт: Ба дасти рости Ман бинишин, то даме ки душманонатро зери пойи Ту гардонам?” Пас, агар Довуд Ёро Худованд меҳонад, чӣ гуна Ё писари вай аст?»

Ва ҳеҷ кас натавонист ба Ё як сухан ҷавоб диҳад; ва аз ҳамон рӯз ба баъд ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки дигар аз Ё саволе бипурсад. Матто 24:41–46.

Муносибати нубуввати Довуд бо Масеҳ аз нигоҳи алфа ва омега — ибтидо ва интиҳо — қоидаи асосии усули «сатр бар сатр» мебошад, ва ин қоида барои яҳудиёни ҷанҷолҷӯ аз он бештар қобили дарк набуд, аз он ки як Адвентисти рӯзи ҳафтуми Лоодикия метавонад бифаҳмад, ки таърихи миллериҷо дар замони паёми Нидои Нимашаб ҳамон ҷое буд, ки шабнами осмон дар айёми ҷавонии адвентизм рехта шуд. «Шабнами» ҷавонии Ту бар як саду чилу чор ҳазор аст, ва он аз 9/11 ба пошидан оғоз кард, ва қонуни якшанбе «рӯзи қудрат» аст, вақте ки бақия мувофиқи тариқи Малкисодиқ ҳамчун қоҳинон тадҳин карда мешаванд.

Аз танаи боқимондаи Адвентизми Ҳафтрӯзаи Лоодикия (қалисои мубориз) шоҳа (қалисои зафарёб) мебарояд, ва аз решаи Ҳисой, яксаду чилу чор ҳазор — он шоҳаи самари пурҷалоланд, ки дар рӯзи қудрати Ё ҳамчун қурбонии ҷунбониданӣ боло бардошта мешаванд.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Масалҳо, боби якум»

«1 апрели соли 1850. Ба “Рамаи Хурд”.»

«Эй бародарони азиз.—Худованд 26 январ ба ман рӯёе ато намуд, ки онро нақл хоҳам кард. Ман дидам, ки баъзе аз қавми Худо қарахт ва ҳоболуд буданд; ва фақат нимабедор буданд, ва вақтеро, ки мо ҳоло дар он зиндагӣ мекунем, дарк намекарданд; ва он “мард” бо “ҷорӯби хокрӯб” ворид шудааст, ва баъзеҳоро дар хатари он буданд, ки рӯфта бурда шаванд. Ман аз Исо илтиҷо кардам, ки онҳоро наҷот диҳад, андаке бештар онҳоро нигоҳ дорад, ва бигузорад хатари даҳшатноки худро бубинанд, то пеш аз он ки абадан дер гардад, омода шаванд. Фаришта гуфт: “Ҳалокат мисли гирдобди пурзӯр меояд.” Ман аз фаришта илтиҷо кардам, ки бар онҳое, ки ин ҷаҳонро дӯст медоштанд ва ба молу мулки худ дил баста буданд ва наметавонанд аз онҳо даст бикашанд ва онҳоро қурбон созанд, то фиристодагонро дар роҳи худ барои ғизо додани ғусфандони гуруснае, ки аз нарасидани ғизои рӯҳонӣ ҳалок мешуданд, тезонанд, раҳм кунад ва онҳоро наҷот диҳад.»

«Вақте ки ман дидам, ки ҷонҳои бенаво аз надоштани ҳақиқати ҳозира мемиранд, ва баъзе қасоне ки худро имондор ба ҳақиқат меномиданд, бо дареғ доштани василаҳои зарурӣ барои пеш бурдани қори Худо, онҳоро меғузоштанд, ки бимиранд, ин манзара басо дарднок буд, ва ман аз фаришта хоҳиш кардам, ки онро аз пеши ман дур кунад. Ман дидам, ки ҳангоме ки қори Худо ҷизе аз амволи онҳоро талаб мекард, монанди он ҷавоне ки нази Исо омад, [Матто 19:16–22.] онҳо ғамгин шуда, дур мерафтанд; ва ин ки ба зудӣ тозиёнаи лабрес гузашта, тамоми дороии онҳоро яксара хоҳад рӯфт, ва он гоҳ барои қурбон кардани неъматҳои заминӣ ва захира кардани ганҷе дар осмон дер хоҳад шуд.

«Сипас ман Наҷотдиҳандаи пурҷалолро дидам, ки зебо ва дилписанд буд, ки Ё оламҳои ҷалолро тарк намуда, ба ин ҷаҳони торикӣ танҳо омад, то қони қаронбаҳои Худро бидиҳад ва бимирад, одил барои қолимон. Ё тамасхури бераҳмона ва тозиёназаниро таҳаммул кард, тоҷи бофтаи қорро бар сар ниҳод, ва дар боғ қатра-қатраҳои бузурги хун

арақ рехт; дар ҳоле ки бори гуноҳҳои тамоми ҷаҳон бар Ё буд. Фаришта пурсид: “Барои чӣ?” Оҳ, ман дидам ва дониستم, ки ин барои мо буд; барои гуноҳҳои мо Ё ҳамаи инро азоб кашид, то ки ба воситаи хуни гаронбаҳои Худо моро назди Худо халосӣ бахшад.

«Бори дигар ба пеши назарам оварда шуданд онҳое, ки намехостанд аз моли ин ҷаҳон даст кашанд, то ҷони ҳалокшавандаро наҷот диҳанд, ба воситаи фиристодани ҳақиқат ба онҳо, дар ҳоле ки Исо дар ҳузури Падар истода, хуни Худо, азобҳои Худо ва марги Худро барои онҳо шафоат мекард; ва дар ҳоле ки фиристодагони Худо мунтазир буданд ва омода буданд, то ҳақиқати наҷотбахшро ба онҳо баранд, то ки онҳо бо мӯҳри Худои зинда мӯҳр зада шаванд. Барои баъзе касоне, ки худро имондорони ҳақиқати ҳозира мешумурданд, ҳатто анҷом додани ҳамин қадар кори андак душвор буд: ба фиристодагон пули худӣ Худоро, ки Ё онро ба онҳо қарз дода буд, то бар он ҳамчун мутаваллиён ҳукмронӣ кунанд, бисупоранд.»

«Сипас Исои азияткашида, қурбонии Ё ва муҳаббати Ё, ки то ба он андоза амиқ буд, ки ҷони Худро барои онҳо дод, боз пеши назари ман оварда шуд; ва он гоҳ зиндагии онҳое, ки худро пайравони Ё эътироф мекарданд, вале аз неъматҳои ин ҷаҳон бархӯрдор буданд ва ёрӣ расондан ба кори наҷотро чизе басо бузург мешумориданд. Фаришта гуфт: “Оё чунин касон метавонанд ба осмон дохил шаванд?” Фариштаи дигар ҷавоб дод: “Не, ҳаргиз, ҳаргиз, ҳаргиз. Онҳое ки ба кори Худо бар замин дилбастагӣ надоранд, ҳеҷ гоҳ наметавонанд дар боло суруди муҳаббати наҷотбахшро бихонанд.”»

«Ман дидам, ки кори зуде, ки Худо бар рӯи замин анҷом меод, ба зудӣ ба адолат кӯтоҳ карда хоҳад шуд, ва қасидони тезрав бояд дар роҳи худ шитоб кунанд, то галаи парокандаро ҷустуҷӯ намоянд. Фариштае гуфт: “Оё ҳама қосиданд? Не, не, қосидони Худо паём доранд.”»

«Ман дидам, ки кори Худо аз ҷониби баъзе касоне, ки сафар мекарданд аз ҷониби Худо ҳеҷ паёме надоштанд, боздошта ва беҳурмат карда шудааст. Чунин ашхос маҷбур хоҳанд шуд, ки дар назди Худо барои ҳар долларе, ки барои сафар дар ҷойҳое сарф кардаанд, ки рафта ба он ҷо вазифаи онҳо набуд, ҳисоб диҳанд; зеро он маблағ метавонист ба пешрафти кори Худо мусоидат намояд, ва аз сабаби набудани он, ҷонҳо аз камбудӣ ғизои рӯҳонӣ гурусна монда, ҳалок шудаанд, ғизои ки метавонист аз ҷониби фиристодагони даъватшуда ва баргузидаи Худо ба онҳо дода шавад, агар онҳо василаҳои мебошанд.»

«Ҷунбиши азим оғоз ёфтааст, ва идома хоҳад ёфт, ва ҳамаи онҳое, ки барои ҳақиқат маҳкам даст намегиранд ва устуворона мавқеи таслимнопазир намегиранд, ва барои Худо ва кори Ё қурбонӣ намеkunанд, берун ларзонда хоҳанд шуд. Фаришта гуфт: “Оё гумон мекунед, ки касе маҷбур хоҳад шуд, ки қурбонӣ кунад? Не, не. Ин бояд қурбонии ихтиёрӣ бошад. Барои харидани он киштзор ҳама чиз лозим хоҳад шуд.” — Ман ба Худо нидо кардам, ки қавми Худро афв кунад, ки баъзе аз онҳо беҳол шуда, аз ҳуш мерафтанд ва мемурданд.»

«Ман дидам, ки онҳое, ки қувват доранд бо дастони худ меҳнат кунанд ва барои нигоҳдории қор ёрӣ расонанд, барои он қувват ба ҳамон андоза ҷавобгар буданд, ки

дигарон барои молу мулки худ ҷавобгар буданд. »

«Сипас ман дидам, ки довариҳои Худои Қодири Мутлақ ба зудӣ фаро мерасанд. Ман аз фаришта илтиҷо кардам, ки бо забони худ ба мардум сухан гуяд. Ӯ гуфт: “На ҳамаи раъду барқҳои кӯҳи Сино он касонро, ки аз ҳақиқатҳои равшани каломи Худо ба ҳаракат намеоянд, ба ҳаракат хоҳанд овард; ва на паёми фаришта онҳоро бедор хоҳад кард.”» Review and Herald, April 1, 1850.